

Psalmul 125

O cântare a treptelor. A lui David

Titlul

O cântare a treptelor. O nouă culme este suită, o altă stație a pelerinajului este atinsă. În conținut se observă deslușit, în orice caz, o intensificare, căci deplina siguranță în privința viitorului este o treaptă mai înaltă a credinței, decât dacă, privind în urmă, Îi atribuim DOMNULUI scăparea de până acum. Credința L-a lăudat pe DOMNUL pentru salvările experimentate și acum ea se înalță la bucuria încrezătoare pentru siguranța prezentă și viitoare a celor care se încred în DOMNUL. Dacă pelerinii au cântat psalmul anterior la intrarea pe porțile Ierusalimului, atunci ne putem imagina că pe acesta l-au putut intona cam când au înconjurat zidurile cetății.

Introducere

Găsim în psalm, în primul rând, o cântare de sfântă încredere (versetele 1 și 2), apoi o făgăduință (versetul 3), căreia îi urmează o rugăciune (versetul 4) și o avertizare (versetul 5).

Interpretare

1. Cei care se încred în DOMNUL sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină; el rămâne pentru totdeauna.
2. Ierusalim! Munții sunt în jurul lui și DOMNUL este în jurul poporului Său, de acum și pentru totdeauna.
3. Pentru că toiagul răutății nu se va odihni în partea celor dreți, pentru ca cei dreți să nu-și întindă mâinile spre nelegiuire.
4. DOAMNE, fă bine celor buni și celor dreți cu inima.
5. Iar pe cei care se abat pe căile lor sucite, DOMNUL îi va face să meargă cu lucrătorii nelegiurii. Pacea să fie peste Israel!

1. Cei care se încred în DOMNUL sunt ca muntele Sionului (textual). Accentul nu cade atât de mult pe credința în sine, cât pe obiectul credinței, care este *Iehova*, DOMNUL. Ce privilegiu, să te poți baza pe Cel veșnic! Și ce condescendență din partea Celui Preaînalt, că El devine încrederea poporului Său! Să te încrezi în orice altceva este o amăgire fără valoare și cu cât este mai necondiționată o asemenea încredere rău plasată, cu atât mai grea trebuie să fie dezamăgirea care urmează după ea; dar să nădăjduiești în Dumnezeu cel viu este cu adevărat o rațiune omenească sănătoasă, pentru care nu este nevoie de niciun fel de scuză, deoarece rezultatul este cea mai bună îndreptățire. Nu există niciun motiv rațional pentru care să nu ne încredem în DOMNUL; mai degrabă, toate motivele imaginabile sunt pentru această încredere; dar chiar și făcând abstracție de toate motivele gândirii, deznodământul va dovedi cât de înțeleaptă a fost această încredere. Credința nu are de notat numai succese ocazionale și întâmplătoare și experiențele sale binecuvântate nu vor fi numai partea unora, ci a tuturor celor care se încred în DOMNUL. Ei vor fi așa de tari, de neschimbat și de nezdruncinat ca Muntele Sionului pe care locuia David și unde-și avea locul chivotul legământului. Cine ar putea să miște Muntele Sionului? Chiar și gândul ar fi absurd. Sionul era simbolul statorniciei, acest munte *care nu se clatină, care stă pentru totdeauna* (textual), care nici nu se înclină, nici nu se mișcă încolo și-ncoace, ci rămâne neclintit, pentru că DOMNUL l-a întemeiat și l-a ales să fie locul revelației Sale. Exact așa savurează un om, care se încrede în DOMNUL, o odihnă și o statornicie cum nu pot fi gândite mai ferm; și aceasta dintr-un motiv bun, pentru că nădejdea sa este sigură și datorită

încrederii sale nu poate fi niciodată făcut de rușine. Așa cum DOMNUL șade ca Împărat pentru totdeauna (Psalmul 29.10), tot așa nu poate nimic să-i alunge pe copiii Săi din locașul tare al păcii, dacă încrederea lor în DOMNUL este puternică. Aceasta este și trebuie să fie partea noastră; noi suntem, și am fost, și vom fi atât de neclintii ca muntele lui Dumnezeu. Sionul nu poate fi mișcat și nu se mișcă; tot așa nici poporul lui Dumnezeu nu poate să fie adus la clătinare și la prăbușire nici prin forța atacatoare din afară, nici prin propria slăbiciune, atâta timp cât se încrede în DOMNUL. Credința în Dumnezeu este o putere permanentă, care întărește. El, care prin puterea Sa a întemeiat munții (Psalmul 65.7), face statornice inimile celor care nădăjduiesc în El exact cu aceeași putere. Această statornicie va dura veșnic; prin urmare, putem fi siguri că nici un om care crede nu va se va pierde vreodată, nici în viață, nici în moarte, nici în timp, nici în veșnicie. Noi ne încredem într-un Dumnezeu veșnic, de aceea și siguranța noastră este veșnică.

2. Ierusalim! Munții sunt în jurul lui și DOMNUL este în jurul poporului Său, de acum și pentru totdeauna. Așa cum Muntele Sionului este pentru autorul psalmului imaginea statorniciei credincioșilor, tot așa îi slujesc munții care înconjoară Ierusalimul ca simbol al prezenței DOMNULUI, care înconjoară totul. Într-adevăr, munții din jurul cetății sfinte nu constituie un zid înconjurător închis al cetății, dar sunt totuși așezați ca posturi de pază, care îi ocrotesc porțile. Dumnezeu nu-Și închide poporul între ziduri de apărare și bastioane, astfel încât cetatea lui Dumnezeu să devină o închisoare; dar el coordonează pregătirile providenței Sale în așa fel, încât sfinții Săi să fie atât de siguri, ca și când ar locui în spatele celor mai puternice ziduri de fortăreață. Ce minunată siguranță dublă ni se prezintă în cele două versete! În primul rând suntem lăuntric puternic întemeiați și apoi suntem ocrotiți și împotriva primejdiilor din afară, suntem aduși la odihnă de nezdruccinat și în același timp suntem înconjurați de paznici și făcuți asemenea unui munte, în rezistență, și apoi ocrotiți ca de munți. Și aceasta nu este o născocire frumoasă, ci realitate; aici nu este vorba despre privilegiu care vor dura numai o vreme, ci va fi veșnic așa. Scrie ce dată vrei – DOMNUL Își înconjoară poporul de-acum înainte; și privește cât vrei de departe în viitor, protecția se întinde până în veșnicie. Să luăm seama: nu se spune că puterea sau înțelepciunea DOMNULUI îi ocrotește pe credincioși, ci El Însuși este în jurul lor; ei au spre protecția lor o Persoană proprie, dumnezeirea Sa ca paznic. Aici suntem învățați că poporul lui Dumnezeu sunt aceia care se încred în El, pentru că așa sunt descriși în primul verset cei care în versetul al doilea sunt numiți poporul lui Dumnezeu. Linia credinței este și linia harului; aceia care Îl cred pe DOMNUL sunt cei aleși de DOMNUL. Ambele versete dovedesc împreună veșnica păzire a sfinților; ei rămân acolo unde i-a așezat Dumnezeu și Dumnezeu îi păzește întotdeauna de orice rău. Ar fi greu de imaginat o siguranță mai mare decât este garantată aici.

3. Pentru că toiagul răutății nu se va odihni în partea (textul original: sorțul) celor drepti. Poporul lui Dumnezeu nu are voie să considere că va rămâne cruțat de atacare pentru că-l înconjoară DOMNUL; nu, el va putea să simtă destul de tare violența furiei prigoanei lumii împotrivoare lui Dumnezeu. Chiar Isaac a avut de suferit sub batjocura lui Ismael în casa lui Avraam. Siria și-a atârnat sceptrul chiar peste Sion. Oamenii ticăloși sunt adesea în posesia puterii și agită toiagul de cârmuire, și atunci este aproape sigur că-l vor lăsa să cadă cu toată furia peste poporul celor credincioși, astfel încât cei evlavioși vor striga din cauza asupritorilor lor. Sceptrul Egiptului a apăsător pe Israel, dar a venit totuși vremea când a fost zdrobit. Dumnezeu a hotărât o limită pentru suferința copiilor Săi; toiagul tiraniei putea să vină peste ei, dar el nu va rămâne peste ei. Cei drepti au un destin, o parte bună, hotărâtă de DOMNUL pentru ei, care nu le va fi luată; pentru că Dumnezeu le-a dat, din har împărătesc, un drept inviolabil asupra ei. Sfinții au o durată veșnică, dar nu și necazurile lor. Versetul nostru dă tuturor celor drepti, care se află în puterea celor nelegiuți, motive excelente pe care să se poată bizui în rugăciunile lor.

Pentru ca cei drepti să nu-și întindă mâinile spre nelegiuire. Asuprirea grea este potrivită pentru a-i împinge chiar și pe cei mai buni la fapte pripite, ca să se elibereze sau să se răzbune prin ele. Dacă tortura durează prea mult, atunci și cel care suferă răbdător poate în cele din urmă să se clatine; de aceea pune DOMNUL o barieră tiraniei celor răi. El prescrie ca israelitul care a meritat o pedeapsă judiciară să nu fie bătut fără măsură; patruzeci de lovituri era limita hotărâtă. Cu atât mai mult putem să ne așteptăm ca El să stabilească o măsură suferințelor celor nevinovați și să nu permită ca ele să fie împinse la extrem. El va limita în mod deosebit și timpul domniei prigonitorilor, pentru că durata lungă de asuprirea putere mărită și o face insuportabilă; prin urmare, Mântuitorul nostru Însuși a spus despre vremea din urmă: „Dacă n-ar fi fost scurtate zilele acelea, n-ar fi fost mântuită nici o făptură; însă, datorită celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” (Matei 24.22).

Deducem din versetul psalmului că și oamenii drepti sunt în primejdie să păcătuiască în vremurile grele și că nu este voia DOMNULUI ca ei să cedeze în fața presiunii circumstanțelor vremii, ca să scape de suferință. Dacă cei nelegiuți sunt deasupra, violența și influența lor rea tind să-i seducă pe cei drepti ca să se rătăcească; dar cei evlavioși n-au voie să-și facă din aceasta o scuză ca să se supună constrângerii, ci trebuie să se opună răului cu toată puterea, până când îi va plăcea DOMNULUI să poruncească oprirea violenței potrivnicului și să dea odihnă copiilor Săi. DOMNUL făgăduiește aici că va face aceasta în ceasul potrivit.

4. DOAMNE, fă bine celor buni și celor drepti cu inima. (Textual). Pentru a fi bun, propriu-zis, trebuie să fii bun în inimă. Cine se încrede în DOMNUL este bun; pentru că credința este rădăcina adevăratei dreptăți și o caracteristică a caracterului onest. Credința autentică în Dumnezeu este o chestiune bună, sinceră, și influența sa face omul întreg bun și cinstit. Unor astfel de oameni le va face Dumnezeu bine; rugămintea versetului este, nu după formă, ci după putere, o făgăduință; Cel veșnic va lua răul de la poporul Său și pentru aceasta îl va face bogat în tot binele. Când toiagul de fier al celor nelegiuți va fi rupt, toiagul și nuiua sa ne vor mângâia. Între timp se cuvine să ne rugăm ca să le meargă bine tuturor celor cinștiți dintre oameni. Dumnezeu să-i binecuvânteze și să le facă bine în toate felurile. Dorim binele tuturor celor care fac bine. Cei nedrepti sunt pentru noi o asemenea plagă, încât dorim să cerem de sus râuri de binecuvântare peste toate inimile cinstite.

5. Iar pe cei care se abat pe căile lor sucite, DOMNUL îi va face să meargă cu lucrătorii nelegiurii. Permanent găsim două feluri de oameni: oameni sinceri, care în adâncul inimii lor sunt drepti, și astfel de oameni, care umblă pe căi strâmbe. Ah, dar există și asemenea oameni, care trec de la o clasă la alta, nu așa că s-au întors de pe căile sucite ale minciunii pe calea dreaptă a adevărului, și nu printr-o convertire salutară, ci prin deviere funestă de pe drumul cinstei și al sfințeniei, pe calea greșită a nelegiurii. Astfel de renegați au existat în toate timpurile; și David a avut destui; pe unul ca Saul, ca Ahitofel și ca alții n-a putut să-i uite niciodată. Cât de trist este totuși când trebuie să vedem cum oameni, care odinioară umblau pe calea dreaptă, se abat de la ea! Să luăm seama la evoluția pe care o au cei nedrepti: întâi se uită după drumurile întortocheate, apoi le aleg și fac din ele propriile lor drumuri sinuoase și se abat pe ele. Ei nu au intenția să se întoarcă de tot în pierzare; ei vor numai să facă un ocol și să cotească din nou pe drumul drept. Calea dreaptă le devine încetul cu încetul prea abruptă, de aceea se învârtesc puțin în jur pe căi care, cum cred ei, așa, aproximative, chiar dacă nu foarte exacte, vor ajunge totuși la bun sfârșit. Oamenii care procedează așa nu sunt nici cinștiți, nici buni în inimă, nici nu nădăjduiesc în DOMNUL; de aceea, DOMNUL va proceda cu ei cu totul altfel decât cu cei pe care îi cunoaște ca fiind ai Săi. Când va veni ziua executării sentinței, atunci acești ipocriți și slujitori ai timpului, care se dau după cum bate vântul, vor fi târați afară, la același loc de execuție ca răufăcătorii

evidenți. Într-o zi, orice păcat va fi scos din univers, exact așa cum criminalii care sunt condamnați la moarte, sunt scoși afară din cetate; atunci, trădătorii pe furiș se vor trezi expulzați împreună cu răzvrătiții pe față. Adevărul lui Dumnezeu le va demasca planurile ascunse și le va aduce la lumina zilei; și spre surprinderea multora, vor fi așezați pe aceeași linie cu cei care au păcătuit în mod public și fără rușine.

Pacea să fie peste Israel! Tocmai executarea judecății asupra înșelătorilor va sluji să-i aducă odihna adevăratului Israel. Când Dumnezeu îi va lovi pe cei neloiali, nicio lovitură nu-i va lovi pe cei loiali. Aleșii DOMNULUI nu vor fi numai shalem (întregi, neclintiți) (compară cu versetul 1), ci ei trebuie să aibă și shalom, pace. Iacov-Israel a luptat cu Dumnezeu ca un erou și a fost mai puternic; de aceea nu trebuie să se teamă de niciun om; lupta lui s-a terminat, binecuvântarea păcii a fost rostită asupra sa. Cine are pace cu Dumnezeu, acela se poate bucura de pace în toate privințele. Să legăm primul verset de ultimul verset: Israel se încrede în DOMNUL (versetul 1) și Israel are pace (versetul 5).

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru întregul psalm: Ce-i drept, noi nu susținem neapărat că David a scris acest psalm, dar considerăm că probabil este așa și suntem de părere că pentru această presupunere avem tot atâta motiv cât au alții pentru punctul lor de vedere, că psalmul ar fi scris în vremea de după robie. Multe lucruri vorbesc în favoarea faptului că toate cântările de pelerinaj sunt compuse de un singur om sau, cel puțin, compilate; în orice caz, unele dintre ele provin de la David, după titlu, la care nu renunțăm, și nu există nici un motiv temeinic ca să i le contestăm pe celelalte. *C. H. Spurgeon 1890.*

Acest psalm scurt poate fi rezumat în cuvintele prorocului: „Spuneți celui drept că îi va fi bine, pentru că ei vor mânca rodul faptelor lor. «Vai de cel rău: lui îi va fi rău, pentru că i se va da ce au făcut mâinile lui»” (Isaia 3.10,11). De multe ori ni se pun astfel în față: viața și moartea, binecuvântarea și blestemul, atât în psalmi, cât în Lege și în profeți. *M. Henry † 1714.*

Versetul 1. *Cei care se încred în DOMNUL* și așa mai departe. Acestui învățător (poetului psalmului) să-i dai sârguincios atenție, care nu poruncește nici un act, ca instituția călugăriei în papalitate, pelerinajul, postul și alte slujbe religioase nebunești, care au fost prefigurate și i-au pus în primejdie pe oameni, ci care îi conduce și îi călăuzește pe oameni direct la Dumnezeu și la prima poruncă și spune limpede pe față, că a te încrede și a nădăjdui în Dumnezeu este cea mai înaltă fericire, că El are cea mai mare plăcere de această slujbă. Căci aceasta este însușirea lui Dumnezeu, ca El să facă totul din nimic. De aceea, El din moarte face viața și din întuneric, lumina. Exact același lucru îl crede credința din natura și din însușirea ei propriu-zisă. Iar când Dumnezeu găsește un asemenea om, care este potrivit naturii Sale, adică unul care crede că există ajutor în primejdie, viață în moarte, la fel și bogăție în sărăcie, dreptate în păcate, și toate acestea datorită îndurării lui Dumnezeu sau a Domnului Hristos, unui asemenea om Dumnezeu nu poate să-i fie ostil și nici nu-l poate părăsi, pentru că el este un adevărat rob și slujitor al lui Dumnezeu, fiindcă el se încrede numai în îndurarea lui Dumnezeu. Această slujbă Îi place lui Dumnezeu foarte mult; căci Lui Îi place să facă ceva din nimic. *Martin Luther 1533.*

Sunt ca muntele Sionului (textual). Unii oameni seamănă cu nisipul zburător, înșelător, care se mișcă tot timpul; vezi Matei 7.26. Unii seamănă cu marea impetuoasă, care nu poate să stea liniștită, Isaia 57.20; Iacov 1.6. Iar unii seamănă cu vântul nestatornic și veșnic schimbător, Efeseni 4.14. Dar credincioșii sunt ca un munte, tari, stabili, neclintiți și siguri. Fiecărui suflet care se încrede în El, Domnul îi spune: Tu ești Petru. *W. Page 1883.*

Ca muntele Sionului, care nu se clatină. Locotenentul Conder spune despre importante cercetări ale lui Maudslay: „Ele sunt deosebit de valoroase pentru că arată că noi, oricât de tare ar fi distrusă zidăria, nu avem totuși voie să abandonăm nădejdea de a descoperi urme ale vechii centuri de fortificație din stânci, care sunt indestructibile.” Aceasta este foarte adevărat; pentru că omul poate, într-adevăr, să distrugă ce a făcut omul, dar dealurile veșnice batjocoresc furia sa. Cât de puternică și de sublimă este, așadar, imaginea siguranței credincioșilor, folosită în psalm! *James Neil* 1882.

Nu este ciudat că puterile nelegiuite și idolatre încă nu s-au unit, că n-au dărâmat muntele Sionului în mare, ca în felul acesta să distrugă o făgăduință de care se bucură poporul lui Dumnezeu? Biserica lui Hristos va exista și va prospera până când voi veți putea să aruncați muntele Sionului în Marea Mediterană; ascultați aceasta, voi, adepții lui Mahomed, care însetați de sângele creștinilor! *Adam Clarke* † 1832.

Versetul 2. *Ierusalim! Munții sunt în jurul lui.* Poziția Ierusalimului nu corespunde întru totul reprezentării pe care și-o imaginează, din aceste cuvinte, călătorii familiarizați cu peisajele europene. Ierusalimul nu este strâns înconjurat de munți, în afară de partea de răsărit, unde, în orice caz putem spune, că este înconjurat de Muntele Măslinilor și zonele sale periferice, care se întind spre nord-est și sud-vest. Totuși, cine privește Ierusalimul spre vest, nord sau sud, acela vede cetatea permanent situată pe una dintre culmile dominante ale dealurilor înconjurătoare, iar turnurile și zidurile ei se înalță libere în orizont, nu spre un fundal înalt, așa cum sunt multe dintre cetățile și satele noastre din văile munților sau din căldări. Și nici platoul pe care este situată cetatea nu este înconjurat de un inel neîntrerupt de munți, nici chiar mai îndepărtat, cum este, de exemplu, Atena sau Innsbruck. Dealurile din jurul Ierusalimului sunt de mărimi inegale și se înalță numai în puține puncte la o oarecare înălțime considerabilă, ca la Nebi-Samwil. Chiar Muntele Măslinilor se înalță numai la 180 de pași deasupra Sionului. Cu toate acestea, ele acționează ca pavăză; ele trebuie suite înainte ca pelerinul să poată să vadă Ierusalimul, înainte ca dușmanul să poată să atace cetatea sfântă; iar șirul îndepărtat al munților Moabului apare permanent ca un zid împotriva tuturor celor care ar vrea să pătrundă spre cetate din Orientul Îndepărtat. *A. P. Stanley* † 1832.

Ierusalimul este situat în mijlocul unui ținut muntos, ale cărui văi au realizat de jur-împrejur, în toate direcțiile, o întregă rețea de prăpăstii adânci, ai căror pereți verticali formează împreună un zid de apărare eficient. *W. M. Thomson* 1881.

Nu este suficient că noi suntem ocrotiți de zidurile de foc, adică de apărarea și de patrulele îngerilor; căci *DOMNUL Însuși* vrea să fie Zidul nostru, ca să fim înconjurați și apărați de *DOMNUL*. Deasupra noastră este cerul, *DOMNUL* este zidul nostru din toate părțile, sub noi avem un teren solid pe care stăm, deci suntem adăpostiți de jur-împrejur. Chiar dacă diavolul vrea să tragă în noi o săgeată prin fortificații, atunci trebuie să-L rănească grav pe *DOMNUL Însuși*. Ah, dar cât de mare este necredința noastră rușinoasă, că auzim zadarnic asemenea lucruri! Dar trebuie să-i învățăm pe alții și să învățăm și noi astfel de lucruri, pentru ca noi, dacă vom avea odată nevoie de ele, să nu fim perplecși de tot. Pentru că aceasta este sigur, că va veni un ceas în care va trebui să experimentăm așa ceva sau să pierim. *Martin Luther* 1533.

De acum și pentru totdeauna. Această extindere a făgăduinței ar trebui observată grijuliu, pentru că ea dovedește că promisiunile făcute poporului Israel aparțin în general Bisericii din toate timpurile și nu sunt sortite să înceteze odată cu statul iudeu. Deci, versetul arată că Adunarea *DOMNULUI* va dura permanent. Aceasta este o mângâiere chiar foarte dulce pentru inimile

evlavioase, mai ales în primejdiile mari și în calamități publice, când totul amenință cu pieire și distrugere. *D. H. Moller* 1639.

Versetul 3. *Pentru că toiagul răutății nu se va odihni ...*, și așa mai departe. Nicio tiranie, oricât de puternică ar părea, nu este de lungă durată, fiindcă Dumnezeu nu cedează toiagul de cârmuire. Aceasta rezultă din exemplul lui faraon, al lui Saul, al lui Sanherib, al lui Irod și al altora. Pe drept spune atunci Athanasius despre Iulian Apostatul: Este un norișor, care trece. Și cât de repede sunt răsturnate întemeierile celor nelegiuți, în ciuda tuturor așteptărilor omenești, pentru aceasta vezi Psalmul 37. *Sal. Geßner* † 1605.

Nu se va odihni, adică să împovăreze greu, așa ca să apese, ca în Isaia 25.10, cu conotația duratei de apăsare; nu se va odihni greu și durabil și așa mai departe. *J. J. St. Perowne* 1868.

Mânia oamenilor va fi ca apa care este dirijată la o moară, nu va veni peste ei cu o forță mai mare decât este necesară ca intențiile îndurătoare ale lui Dumnezeu să ajungă la sufletele lor; restul oricât de amenințătoare ar putea să fie puterea Sa, va fi deviată printr-o ecluză deschisă. Totuși, necazul va fi suficient de mare pentru a-l testa pe oricine și pentru a încerca sinceritatea și dreptatea sa și măsura în care nu trebuie pedepsit. *Charles Simeon* † 1836.

Toiagul de cârmuire al răutății este sceptrul păgân, iar cei dreپți sunt israeliții care păstrează religia părinților. *Soarta* înseamnă Țara Sfântă, ai cărei singuri moștenitori îndreptățiți sunt acești dreپți. Prof. *D. Franz Delitzsch* † 1890.

Ca cei dreپți să nu cedeze pretențiilor celor nelegiuți și să li se alăture, copleșiți de nerăbdare, sau momiți prin ademenirile sau prin amenințările lumii, sau să nu încerce prin acțiuni greșite să iasă singuri din necaz. Dumnezeu o face, spune *Chrysostomus*, ca un cântăreț de lăută, care nu lasă coardele să fie prea slăbite, pentru că atunci ar strica muzica, dar are grijă, de asemenea, ca ele să nu fie prea întinse, să nu fie prea tare înșurubate, pentru că ar putea să se rupă. *John Trapp* † 1669.

Versetul 4. *DOAMNE, fă bine celor buni* (textual). O idee preferată a lui Neemia; vezi Neemia 2,8.18; 5,19; 13,14.31. *Christopher Wordsworth* 1872.

Frații mei, binele din noi este Dumnezeu în noi. Interiorul formează exteriorul, evlavia dă adevărata frumusețe. Este incontestabil că Hristos în noi reprezintă întregul nostru creștinism. Creștinii care nu-L au pe Hristos în ei sunt imitații ieftine, săracăcioase, coji fără miez, care Îl vor lepăda pe Hristos. *Ch. Stanford* 1876.

Celor dreپți cu inima. Orice calitate deosebită își are sediul în inimă. Nu fapta bună îl face bun pe om, ci omul bun face fapta bună. Meritul unei fapte depinde numai de motivele care au determinat ca ea să fie executată. Și câte fapte care au smuls lumii admirația și onorurile, n-am putea, dacă le-am măsura după această piatră de încercare, să le numim „povară strălucitoare”! Dacă inima este rea, atunci totul este rău; dacă inima este dreaptă, atunci totul este drept. *N. Mac-Michael* 1860.

Versetul 5. *Iar cei care se abat pe căile lor sucite.* Aceasta este una dintre marile griji ale bunului păstor; el vrea să-și păzească oile de rătăcire. Poetului acestui psalm îi provoacă un necaz lăuntric greu faptul că nu toți care sunt din Israel sunt israeliți autentici (Romani 9.6). Ah, din nefericire există mereu asemenea oameni în biserica vizibilă, care, în loc să investească totul ca în ziua rea să reziste și să păstreze câmpul de luptă, își întind mâna spre neleguire. Decât să lase toiagul

răutății să apese asupra lor, preferă să omagieze acest toiag de cârmuire. Mai degrabă se abat pe căi sucite, decât să-și primejduiască avantajele pământești. *J. Robinson* 1878.

Cărările păcătoșilor sunt *căi sucite*. Cei nelegiuți apucă ba în direcția aceasta, ba în aceea, își schimbă planurile și se succed încolo și-ncoace, ca să amăgească și să înșele, ca să-și ascundă intențiile josnice, ca să-și înfăptuiască loviturile dușmănoase sau să scape de faptele lor păcătoase. Totuși, soarta lor inevitabilă este: dezamăgirea, demascarea, rușinarea și nenorocirea. *Thomas Scott* † 1821.

DOMNUL îi va face să meargă (îi va izgoni) cu lucrătorii nelegiurii. Ei au umblat după stăpânul întunericului, așa că, să se ducă cu el în întunericul veșnic! Dumnezeu îi va izgoni pe oameni din căile lor tainice și din ascunzătorile lor. Chiar dacă acum iau aparența de copii ai lui Dumnezeu, Dumnezeu totuși îi va socoti la un loc cu răufăcătorii în ziua de apoi și adesea chiar deja în lumea aceasta, când umblă pe cărările ascunse ale păcatului. Ei umblă aici în judecata lui Dumnezeu după exemplul răufăcătorilor, și Dumnezeu, înainte să încheie cu ei, va face public că ei fac parte dintre aceștia. Chiar dacă se deosebesc de răufăcători în comportamentul exterior, ei sunt totuși de acord cu aceștia în ceea ce privește principiile și dragostea pentru păcat. Ei umblă după poftele lor, așa cum o face, în fond, orice om nenăscut din nou. Poate el să fie oricât de rafinat, totuși, în inimă urmează căile sucite. *Th. Goodwin* † 1679.

Dumnezeu îl îndepărtează uneori un pe om care aparent ține de cei evlavioși, dar este neroditor, prin aceea că îngăduie ca el să decadă în păcat evident și în nelegiuire. Este câte unul care se declară de partea lui Hristos, dar această mărturisire este pentru el numai un pretext; în taină face răul, este un mândăcios, sau un bețiv, sau zgârcit, sau imoral. Ei bine, spune Dumnezeu, îi voi da frâu liber, îl las în înclinațiile sale rușinoase. Voi lăsa peste el puterea păcatului, să fie încâlcit în poftele sale murdare, să fie biruit de anturajul rău cu care cochetează. *John Bunyan* † 1688.

Israel. Israelitilor li se poate aduce aminte de persoanele cele mai nobile ale religiei lor prin ambele nume pe care le poartă; prin numele Israel: de rugăciunea în a cărei putere biruise patriarhul (Osea 12.4) și prin numele iudeu: de Iuda, al cărui nume înseamnă laudă. *G. S. Bowes* 1869.

Sfaturi omiletice

Versetele 1-5. 1) Semnul legământului: Cei care se încred în DOMNUL. 2) Siguranța pe care o garantează legământul, versetele 1,2,3) Toiagul legământului, versetele 3,4) Conținutul legământului, versetele 4,5) Esența legământului: bucuria.

Versetele 1,2. Neclintirea credincioșilor. 1) Ce fel de oameni sunt aceștia pentru care este valabilă făgăduința. 2) Siguranța lor. 3) Temeiul limpede al siguranței lor.

Versetul 2. Prezența Domnului care îi înconjură din toate părțile: gloria, siguranța și fericirea veșnică a alor Săi. Pentru cei nelegiuți, dimpotrivă, va fi un iad.

Durata harului: de acum și până în veșnicie.

Cei aleși, înconjurați cu dragoste nesfârșită. I. Cetatea și centura ei de apărare. (Mai întâi vom studia fiecare dintre aceste simboluri separat.) 1) Ierusalimul, imaginea poporului lui Dumnezeu. Ales din vechime, onorat în mod unic, foarte iubit, locul locuinței Celui Preaînalt. 2) Centura munților ca imagine a puterii lui Iehova, a prezenței Sale, care îi înconjoară din toate părțile, a

pazei Sale zi și noapte. II. Cetatea din creasta munților. (Simbolurile privite în legătura lor reciprocă.) 1) Înconjurare încântătoare. Perspectiva de la ferestre. (Iehova de jur-împrejur.) Pentru a merge la pierzare trebuie să răzvim prin Dumnezeu. Somn liniștit și muncă neprimejdioasă. 2) Ocrotire atotputernică de jur-împrejur. Hotărârea lui Dumnezeu – spaima lui satan. Această cunună de munți de neclintit. *W. B. Haynes* 1883.

Versetul 3. Dumnezeu poate să îngăduie, desigur, ca toiagul răutății să vină peste cei răi. I) Pentru ca răutatea să poată să se descopere în mod liber. 2) Ca cei dreپți să învețe să urască păcatul. 3) Ca dreptatea răzbunării divine să devină vizibilă. 4) Ca cei dreپți să aibă parte de o mângâiere cu atât mai matură (2 Corinteni 1.5). II. Dar persistența unei asemenea autorități este negată. Aceasta se deslușește din istoria lui: Iov, a lui Iosif, a lui David, a lui Daniel, chiar a lui Hristos, a martirilor și așa mai departe. III. Cei dreپți sunt prin aceasta încercați și pe lângă aceasta sunt păziți. 1) Dumnezeu le încearcă dreptatea ca să dovedească valoarea ei, frumusețea ei și așa mai departe. 2) Dar nu mai mult decât este necesar, ca ei să nu-și întindă mâna la nedreptate, prin aceea că se răzvrătesc sau consimt la învoielii păcătoase și așa mai departe. *John Field* 1883.

Versetele 3 și 4. I. Cei buni sunt descriși: cei care în inima lor sunt cinstiți, care nu se abat pe căi sucite, care nu sunt răufăcători. II. Cei buni în necaz prin toiagul răutății. III. Cei buni eliberați. Fă-le bine, DOAMNE, și împlinește făgăduința din versetul 3! *W. Page* 1883.

Versetul 4. 1) Ce înseamnă să fii bun? 2) Ce înseamnă aceasta, când I se cere lui Dumnezeu să ne facă bine?

Versetul 5. Oameni care numai o vreme s-au numărat printre cei evlavioși. 1) În încercările hotărâtoare se abat de pe căile drepte. 2) Ei merg pe cărări tainice, sucite. 3) Soarta lor finală este groaznică: ei sunt alungați împreună cu răufăcătorii.

Ipocriții. 1) Căile lor: sucite, a) Cum este cursul unui râu care șerpuieste, care caută câmpia liniștită sau drumul comod al văii. b) Cum este parcursul în zigzag al unei corăbii care navighează, care folosește cu dibăcie fiecare vânt ca să înainteze. c) Sunt căi (moduri de acțiune) care nu se bazează pe nicio altă temelie, decât pe egoismul pur. 2) Atitudinea lor în încercare: ei se abat, a) de la cunoștințele lor religioase, b) de la foștii lor tovarăși, c) ca să devină cei mai răi batjocoritori ai lucrurilor spirituale și cei mai vehemenți insultători și calomnatori ai oamenilor spirituali. 3) Soarta lor finală: a) în judecată vor fi socotiți în aceeași clasă cu cei mai de temut răufăcători. b) Ei vor fi puși la stâlpul infamiei cu forță irezistibilă. c) Ei vor cădea sub pedeapsa cea mai îngrozitoare a iadului, împreună cu cei nelegiuți. *John Field* 1883.

Versetul 5c. Cine face parte din adevăratul Israel? Copiii legământului, cei tăiați împrejur la inimă, adevărații închinători. II. Ce fel de pace este aceasta de care se bucură ei? Pacea conștiinței, a părțășiei cu Dumnezeu, a unei inimi liniștite și consolidate, pacea în expectativa slavei veșnice. III. Ce garantează această pace? 1) Hristos a făcut pace în folosul lor. 2) Duhul Sfânt le aduce pacea. 3) Ei umblă pe calea păcii. *John Field* 1883.